

ansat som Postbud, og det er altsaa for at flaffe ham en Begunstigelse, som er forbeholdt Landets Indfødsret, at vi nu i sidste Dieblit skulde tage ham op paa Indfødsretloven. Jeg tror imidlertid ikke, at det er Meningen med Indfødsretlovene at gjøre det muligt for de Vedkommende umiddelbart at kunne blive Bestillingsmænd eller Embedsmænd her i Landet. Naar man har en Mand for sig, om hvem man veed, at han har valgt Danmark til sit Hjemland, giver man ham Indfødsret, men at vi, for at denne Mand kan blive Postbud, skulde slynde os med at give ham Indfødsret, det er der noget skævt lige overfor vor Forpligtelse mod dem, der ved Fødsel eller paa anden Maade harve erhvervet Indfødsret. Jeg tør ikke sige nærmere, hvilke Attester der er givet Manden paa et senere Trin; jeg veed kun, at Postvæsenet, da det kom til Stykket, ikke kunde udtale sig nærmere om Mandens Virksomhed; thi han var kun ansat til at fungere midlertidigt; man kunde derfor ikke fra Postvæsenet faae nogen paalidelig Underretning om ham; men derimod veed jeg, at Manden, som gjør et paalideligt og tiltalende Indtryk, ved at henvende sig til forskjellige, har søgt at opnaa de Oplysninger, som Postvæsenet ikke kunde give. Jeg veed, som sagt, ikke, om der derved er tilveiebragt saadanne Oplysninger, som kunne anses for fyldestgjørende, og paa Sagens nærværende Trin vil jeg derfor være tilbøielig til at følge den Opfattelse, der er gjort gjældende saavel af den ærede Minister som af den ærede sidste Læser, at det vilde være rigtigt at lade Afgjørelsen bevo, indtil man til 3die Behandling fik Sagen nærmere undersøgt og oplyst saavel fra den ærede Ministers Side som paa anden Maade.

Ordføreren (Bajer): Jeg skal tillade mig at besvare, hvad der er fremsført, i den Orden, hoort det er fremsført. Med Hensyn til Betegnelsen som Reserverpostbud da har jeg personlig henvendt mig til hans nærmeste Foresatte for at faae at vide, hvorledes jeg skulde opføre ham paa Vædringsforslaget, da jeg var i Tvivl derom, og jeg skal indrømme, at han udtrykte sig vel, som om det var vanskeligt bestemt at finde en passende Benævnelse, men mente, at jeg ikke vilde tage fejl ved at kalde ham Reserverpostbud. I ethvert Fald staar det jo fast, at han i henved 2 Aar har været i Postvæsenets Tjeneste, og at man sølgelig gennem Postvæsenet vil kunne faae tilstrækkelig Garanti for, at han er værdig til at blive forfremmet til fast Postbud, som han er indstillet til. For at kunne komme i denne Stilling, er det nødvendigt, at han har Indfødsret, og i det Dieblit vil det løse Forhold falde bort; men jeg synes ikke, at man saa meget kan lægge Vægt paa det løse Forhold, da det er en Hindring for, at han kan komme i det faste Forhold. — Jeg skal indrømme, at i Reglen er det

ikke heldigt, at der stilles Vædringsforslag til Indfødsretloven, og derfor er det ogsaa udtrykkelig betegnet i Betænkningen, at man anser det som en Undtagelse fra Reglen, fordi Udvalget virkelig finder, at der i dette Tilfælde er tilstrækkelig Grund til at gjøre en saadan Undtagelse fra Reglen. Udvalget har nemlig havt dette Andragende i over en Maaned og har derfor havt Veilighed til at prøve det ret godt. Der er i Betænkningen lagt Eftertryk paa, at det er en Betædsfag for Ansøgeren. Man vil se ved at følge ham ved Hjælp af de Dokumenter, som foreligge, at han virkelig har arbeidet sig frem paa en paastjømmelsesværdig Maade; han har været ligefrem Tjenesteyende, ligefrem Tjenestekarl, men er nu kommen i denne Stilling under Postvæsenet, hvorfra han har de bedste anbefalinger, man vel kan tænke sig, og ved at tale med hans nærmeste Foresatte har jeg faaet det Indtryk, at man vil sætte megen Pris paa, om man kan faae ham ansat som fast Postbud, saa snart som muligt; og en Betingelse derfor er jo, at han faar Indfødsret. Postvæsenets Interesse er naturligvis det væsentligste Hensyn, der maa tages fra Statens Side, medens det derimod for Mandens Vedkommende af økonomiske Grunde er overmaade vigtigt for ham at faae den. Jeg haaber, at det vil blive nærmere undersøgt gjenue det høje Ministeriums Foranstaltning inden næste Behandling. Naar det i Dag er blevet ligesom henstillet, om man ikke heller nu skulde lade Vædringsforslaget falde og saa om muligt tage det op til 3die Behandling, saa er jeg af den Mening, at Udvalget bør fastholde Vædringsforslaget; thi efter det hidtil Oplyste er han fuldt saa værdig og endnu værdigere end de fleste af dem, der findes paa Lovforslaget. Skulde der derimod inden 3die Behandling oplyses Noget, som kunde faae Udvalget til at ændre sin Mening, saa synes jeg, at det rette Dieblit er kommet til at stemme det ud. Jeg kan derfor ikke efterkomme den Opfordring, som blev stillet af det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimestad) om at tage Vædringsforslaget tilbage, og naar der som Grund for at tage Vædringsforslaget tilbage, blev ytret, at det ikke havde gennemgaaet 3 Behandlinger, idet man nemlig kan opfatte Indfødsretslovsforslaget som bestaaende af en Mængde enkelte Lovforslag, vil jeg gjøre opmærksom paa, at det vil være en høj Grad af Formalisme, naar man føler, at der foreligger tilstrækkelige Oplysninger, saa af den Grund ikke at stemme for Vædringsforslaget. Og jeg skal gjøre opmærksom paa, at Reglen har været brudt tidligere maasse flere Gange, i alt Fald for saa Aar siden, idet Underrigsministeren i November eller December 1873 i Landsathinget selv stillede Vædringsforslag, indbefattende en Mængde Personer, hvilket Forslag altsaa heller ikke havde gennemgaaet første Behandling i Landsathinget, men først kom op